

РЕШЕНИЕ

№ 3573

гр. София, 09.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 22.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Весела Андонова

при участието на секретаря Миладинова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **5478** по описа за **2010** година докладвано от съдия Весела Андонова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл.208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по касационна жалба на „К.” срещу решение от 10.05.2010 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 722/2010 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 101 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № ДФР/НП-99/30.12.2009 г., издадено от Председателя на ДА „НС”.

С посоченото НП на „К.” на основание чл. 23, ал. 4, във връзка с ал.1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ е наложена „имуществена санкция" в размер на 5000 лева.

В жалбата е посочено, че решението на СРС е неправилно, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на имуществената санкция.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът „К.”, чрез адвокат Д поддържа подадената жалба.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуален представител Г, намира същата за неоснователна и счита, че следва да бъде отхвърлена.

Представителят на С. счита жалбата на „К.” по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на

пълномощника на ответника и на представителя на С. и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 20.02.2006 г. в гр. С. е сключен договор за брокерски услуги № 7371 между „Ферплей Интернешънъл”, представлявано от М З (клиент) и „К.”, представлявано от Н Яльмов (инвестиционен посредник), съгласно който клиентът възлага, а посредникът приема да сключва сделки с ценни книжа (компесаторни инструменти и инвестиционни бонове) от негово име, за негова сметка и на негов риск, изцяло и единствено по преценка и по негово нареждане. На 04.01.2008 г. в 13,10 часа в гр. С. с нареждане № 52128 за покупка (обратно репо) клиентът „Ферплей Интернешънъл” поръчва обратна покупка на 2 000 000 броя акции с емитент Ферплей Пропъртис АДСИЦ с единична цена 1,01 BGN с обща стойост 2 014 000 BGN. Сделката е с потвърждение от 08.01.2008 г.

При така установените факти на 14.07.2009г. св. Анета Кръстева съставила срещу „К.” АУАН № 81/99-126 за нарушение на чл. 6, ал. 2 ЗМИП. Срещу АУАН „К.” е подало възражение, депозирано в Д. с вх. № 93/00-132/17.07.09г. Въз основа на така съставения АУАН е издадено обжалваното НП, с което на „К.” е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лева на основание чл. 23, ал. 4, вр. ал. 1 ЗМИП за нарушение на чл. 6, ал. 2 ЗМИП.

С Районен Съд, обсъждайки събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства е направил извод, че нарушението наистина е извършено, а размерът на наложената имуществена санкция съответства на характера и тежестта на извършеното нарушение с оглед важността на засегнатите обществени отношения, свързани с прилагането на мерки за превенция срещу използването на финансовата система за целите на изпирането на пари.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, от която е видно, че решението на СРС е съобщено на „К.” на 25.05.2010 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 07.06.2010 г./вх. № 17814/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен нея. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъдат разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Със ЗМИП се регулира специфичен кръг обществени отношения, свързани с превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. В закона са очертани ясни критерии на понятието изпиране на пари, като в най-общия случай, това е преобразуването или прехвърлянето на имущество, придобито от престъпна дейност или от акт на участие в такава дейност, за да бъде укрит или прикрит незаконният произход на имуществото или за да се подпомогне лице, което участва в извършването на такова действие с цел да избегне правните последици от своето деяние. За частно-правните субекти са създадени конкретни задължения, чието неизпълнение е свързано с налагането на значителни по размер санкции.

В конкретния случай се установява по категоричен начин, че касатора е осъществил състава на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Не са налице твърденията от касатора за нарушения при постановяване на

решението от въззивния съд.

Степента на обществена опасност, на едно и също административно нарушение е в пряка връзка с развитието на обществените отношения, които то накърнява, в даден исторически момент. Това означава, че тя не е нещо неизменно, поради което съобразно характера на това деяние и неговото отрицателно значение за държавното управление, линията на наказателната политика ще се насочи, към налагането на по-строги или по-леки наказания. Именно видът и размерът на наказанието се явяват проекция на тази политика. Те са функция на значимостта на нарушението за държавния ред и степента му на обществената опасност.

В конкретно разглеждания случай, в чл. 23, ал. 4 от ЗМИП е предвидено, че когато нарушението по ал. 1, 2 и 3 е извършено от едноличен търговец или юридическо лице, се налага имуществена санкция от 2000 до 50 000 лева. Това наказание, изразяващо се в засягането на имуществената сфера на сочения за нарушител, е със значителен размер в сравнение с повечето наказания, предвидени в други закони. Очевидно волята на държавата е насочена, не само към това да предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред, но най-вече към въздействие и предупреждение на други лица да не вършат подобни нарушения, предвид на значимостта на засегнатите, посредством нарушението, обществени отношения. В случая е важно, че посредством действията, определени като „изпиране на пари” се засяга финансовата система на държавата и се създават благоприятни условия за развитие и действие на различни престъпни организации, чиято дейност без съмнение оказва неблагоприятно влияние върху обществото. Вредните последици от неспазването на тези норми, биха могли да имат значителен по обем вреден ефект.

По посочените съображения касационната инстанция намира, че наложеното административно наказание имуществена санкция в размер на 5000 лева е определено правилно. Същото е малко над законовия минимум от 2000 лева, но далече под максимума от 50 000 лева. Следва да се вземе предвид, че размерът на платените по сделката суми е над 2 000 000 лева.

СРС е изпълнил служебното си задължение да събере доказателства за проверка на изложените в акта и НП факти, като е приобщил към делото по надлежният процесуален ред относимите писмени и гласни доказателства, на базата на които е постановил законосъобразния си съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, **Административен Съд С. – град, XII касационен състав,**

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 10.05.2010 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 722/2010 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 101 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № ДФР/НП-99/30.12.2009 г., издадено от Председателя на ДА „НС”.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.